

Arrest

nr. 109 994 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANNEELS, die *loco* advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 oktober 2008 een asielaanvraag in. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 april 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 30 755 van 28 augustus 2009 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Verzoeker stelt tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad.

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt op 14 september 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Het bij de Raad van State ingestelde cassatieberoep wordt bij beschikking met nummer 4896 van 9 oktober 2009 ontoelaatbaar verklaard.

1.6. Verzoeker dient op 20 oktober 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 22 januari 2010 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker stelt deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.8. Bij arrest met nummer 42 565 van 29 april 2010 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 22 januari 2010.

1.9. Verzoeker dient op 11 april 2013 een derde asielaanvraag in.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 april 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [A. M. M.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 11/04/2013 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 27 oktober 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 12 november 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 april 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 augustus 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 20 oktober 2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 januari 2010. Overwegende dat de betrokkene op 11 april 2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een tussenkomst van het BCHV voor zijn dochter naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze bundel enkel is wat hij is, een tussenkomst van een organisatie voor een persoon die niet de betrokkene is, dat elk dossier individueel wordt behandeld. Overwegende dat de betrokkene in gaat op zijn gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de algemene situatie in Afghanistan waarbij opgemerkt moet worden dat niet enkel de vluchtelingenstatus werd geweigerd aan de betrokkene door de Belgische asielinstanties, dat ook de subsidiaire bescherming werd geweigerd aan de betrokkene door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie in te dienen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3 en 51/8 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel in de syntheseseminarie:

“- Wat betreft de directe werking van artikel 1 van de Conventie van Genève.

Artikel 48/3 Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 1 van de Conventie van Genève.

Artikel 48/3 verwijst duidelijk naar artikel 1 van de Conventie van Genève.

Artikel 48/3 begint als volgt: “§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Men kan niet zeggen dat Conventie van Geneve geen directe werking heeft.

De Staatssecretaris heeft weliswaar geen bevoegdheid om verzoeker de status van vluchteling toe te kennen, zoals de nota van verwerende partij zegt.

Om deze reden moet men spreken over machtsoverschrijding, omdat de bestreden beslissing de mogelijkheid van een toekenning van de vluchtelingenstatus door de asielinstanties verhindert. Zij weigert immers om de nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen.

Wat betreft de schending van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980

In casu heeft verzoeker een belangrijk nieuwe element voorgelegd van zijn asielrelaas: de erkenning als vluchteling van zijn dochter.

Verzoeker is 72 jaar oud en heeft psychiatrische problemen.

Hij heeft een brief van zijn raadvrouw neergelegd om de situatie te verduidelijken.

De brief (stuk 2) begint als volgt:

“Op 07.04.2011, heeft zijn dochter [A. F.] [DVZ ...] een nieuwe asielaanvraag ingediend. Zij werd op 12.07.2011 als vluchteling erkend.

Het is een nieuw element.

Verzoeker heeft geen andere familielid. (...)"

De tegen partij antwoordt alleen dat : "betrokkene ingaat op de algemene situatie in Afghanistan waarbij opgemerkt moet worden dat niet enkel de vluchtelingenstatus werd geweigerd aan betrokkene door de Belgische asielinstanties, dat ook de subsidiaire bescherming werd geweigerd aan de betrokkene door de Belgische asielinstanties,..."

De nota antwoordt niet op het feit dat de dochter van verzoeker erkend vluchteling werd, hetgeen plaatsvond na de laatste fase van de vorige asielprocedure.

1. De erkenning van zijn dochter is een nieuw gegeven.

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet stelt: "De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De erkenning als vluchteling van [F. A.] [DVZ ...] dateert op 12.07.201, dus na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker had kunnen aanbrengen.

De gegeven is dus "nieuw".

De erkenning van de dochter van verzoeker op basis van dezelfde familieproblemen is van aard om de eerdere beoordeling door de asielinstanties te kunnen wijzigen.

2. De nieuwe situatie is niet "algemeen".

De kwetsbaarheid van verzoeker is manifest. Hij is oud, ziek en gesteund door zijn dochter die is erkend vluchteling.

Deze situatie betreft verzoeker persoonlijk.

De UNHCR Guidelines over de "Elderly who lack support of relatives or their community of origin" onderlijnen de kwetsbaarheid van verzoeker.

Dit gegeven is dus weldegelijk "persoonlijk".

3. Het nieuwe gegeven betreft ernstige aanwijzingen van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

"In UNHCR's view, elderly individuals without family members willing and able to provide support can not sustain themselves if returned to Afghanistan"

De situatie valt volledig onder artikel 48/4 b Vreemdelingenwet.

Het UNHCR heeft in het verleden reeds haar ongerustheid geuit dat het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot gevolg kan hebben dat de vraag naar de nood om bescherming terzijde worden geschoven ten voordele van een eenzijdig juridisch - technische vraag. Het UNHCR gaat er vanuit dat de notie van nieuwe gegevens in het licht van de bescherming moet worden geïnterpreteerd en dat elementen die aanleiding kunnen geven tot het herzien van een eerdere beslissing, wel degelijk als nieuwe elementen moeten worden beschouwd.

«L 'UNHCR estime que les examens préliminaires devraient couvrir tant les questions défait que de droit La notion d'éléments nouveaux devrait être interprétée de manière protectrice, conformément à l'objet et au but de la Convention de 1951. Les faits à l'appui de l'essence de la demande qui pourraient contribuer à la révision de la décision antérieure devraient en général être considérés comme des éléments nouveaux. »

Vrij vertaald :

"Het UNHCR is van mening dat het vooronderzoek moet betrekking hebben op beide kwesties, in feite en in rechte. Het concept van de nieuwe elementen moet worden uitgelegd in een beschermende wijze; in overeenstemming met het voorwerp en doel van het Verdrag van 1951. De feiten ter ondersteuning

van de essentie van de asielaanvraag, die zouden kunnen bijdragen tot de herziening van de eerdere beslissing, moeten in het algemeen worden beschouwd als nieuwe elementen."

4. De eenheid van de familie

Verzoeker en zijn dochter vormen een familie.

Uw raad heeft een constante rechtspraak over de eenheid van de familie.

« Le Conseil rappelle à cet égard la jurisprudence constante de la Commission permanente de recours des réfugiés, qu'il a lui-même déjà eu l'occasion de confirmer à diverses reprises. L'application du principe de l'unité de famille peut entraîner une extension de la protection internationale au bénéfice de personnes auxquelles il n'est pas demandé d'établir qu'elles ont des raisons personnelles de craindre d'être persécutées et doit se comprendre comme une forme de protection induite, conséquence de la situation de fragilité où les place le départ forcé de leur conjoint ou de leur protecteur naturel (cf. notamment CPRR, JU 93- 0598/R138720 août 1993 ; CPRR, 02- 0326/F1442, 11 octobre 2002 ; CPRR, 02- 0748/F1443, 11 octobre 2002 ; CPRR, 02-1358/F1492, 1 er avril 2003 ; CPRR, 02- 1150/F1574, 16 septembre 2003 ; CPRR, 02-1956/F1622, 25 mars 2004 ; CPRR, 02- 2668/F1628, 30 mars 2004 ; CPRR, 00-2047/F1653,, 4 novembre 2004 ; CPRR 04-0060/F1878, 26 mai 2005 ; CPRR, 03-2243/F2278, 21 février 2006; CCE n°1475/1510/ 30 août 2007; CCE n°8.981/15.698, 20 mars 2008) ; cette extension ne peut jouer qu'au bénéfice de personnes à charge et pour autant que ne s'y oppose aucune circonstance particulière, liée au statut de ces personnes ou à leur implication dans des actes visés à l'article 1er, section F, de la Convention de Genève (dans le même sens, Executive Committee of the High Commissioner Programme , Standing Committee, 4 juin 1999, EC/49/SC/CRP. 14, paragraphe 9) ; outre le conjoint ou le partenaire du réfugié, peuvent bénéficier de cette extension ses enfants à charge ainsi que d'autres parents proches dont il est établi qu'ils sont à sa charge ; par personne à charge, le Conseil entend une personne qui, du fait de son âge, d'une invalidité ou d'une absence de moyens propres de subsistance, dépend matériellement ou financièrement de l'assistance qui lui est apportée par le membre de sa famille qui est reconnu réfugié ou une personne qui se trouve légalement placée sous l'autorité de ce dernier; cette définition s'applique à des personnes qui étaient à la charge du réfugié avant le départ de ce dernier du pays d'origine ou à des personnes dont la situation a, ultérieurement à ce départ, évolué de manière telle qu'elle les rend dépendantes de son assistance (en ce sens UNHCR Guidelines, 1983, op. cit., III,(b) et Annual Tripartite consultation, op.cit. paragraphes 23 et 24 ; voir aussi CPRR, 02-0326/F1442, 11 octobre 2002) Ainsi, le Conseil s'inspire des Recommandations du Comité exécutif du programme du Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés, selon lesquelles, lorsque le chef de famille est reconnu réfugié, les personnes à sa charge reçoivent le même statut sans qu'il soit procédé nécessairement à un examen individuel de leurs craintes éventuelles (Executive Committee of the High Commissioner Programme, Standing Committee, 4 juin 1999, EC/49/SC/CRP.14, paragraphe 9 et concluding remark (d) ; voir également : Guidelines on reunification of refugee families, UNHCR, 1983 et Annual Tripartite consultation on resettlement, Background Note, family reunification, Geneve 20-21 June 2001) ».

Het nieuw gegeven - in casu de erkenning als vluchteling van [F. A.] - kan tot een erkenning als vluchteling leiden.

Ook hierop antwoordt de nota van de verwerende partij niet."

3.2.1. In zoverre verzoeker zich beroept op een schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing toekende, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoeker verklaarde naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag als volgt:

“Ik heb geen nieuwe documenten bij.

Toen ik vertrok uit Kabul was ik nog gezond, ik ben nu al vijf jaar in België en door de onzekere situatie ben ik ziek geworden. Ik kwam niet mee met mijn dochter toen zij voor de derde keer asiel kwam aanvragen omdat ik op dat moment ziek was.

De problemen waar ik het voordien over had zijn nog steeds geldig, ik legde daar al documenten van voor. In Afghanistan heb ik niets of niemand meer. Behalve mijn dochter, die in België woont, heb ik niemand die voor mij kan zorgen. Ik heb met niemand meer contact in Afghanistan.

De Taliban zijn nog steeds op dezelfde plaatsen actief, ik zal er nog altijd niet veilig zijn. Ik kan niet terugkeren naar Afghanistan.

Ik heb een advies bij van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Het gaat over de situatie van mijn dochter maar dit is evengoed op mij van toepassing.”

Verzoeker baseert zijn middel op het gegeven dat hij als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de erkenning als vluchteling van zijn dochter heeft ingeroepen. Dit betoog vindt evenwel geen steun in de door hem bij zijn derde asielaanvraag afgelegde verklaringen en de door hem hierbij voorgelegde stukken, nu uit het administratief dossier blijkt dat ter ondersteuning van de derde asielaanvraag enkel werd verwezen naar een advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) voor de dochter en ook enkel dit advies werd neergelegd. Verzoeker houdt voor dat hij tevens een brief van zijn raadsman heeft neergelegd om zijn situatie te duiden, doch dit gegeven vindt evenmin steun in de stukken van het administratief dossier. Hij verwijst weliswaar naar een stuk 2 bij zijn verzoekschrift, doch dit wordt niet gevoegd. Ook ter zitting wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag tevens een schrijven van zijn advocaat voorlegde waarin wordt

verwezen naar de erkenning als vluchteling van zijn dochter als nieuw gegeven. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekwam om bij zijn derde asielaanvraag duidelijk aan te geven welke gegevens hij als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet wenste in te roepen. Op grond van de stukken die voorliggen blijkt niet dat verzoeker ter staving van zijn derde asielaanvraag verwees naar de erkenningsbeslissing van zijn dochter. Er blijkt derhalve niet verweerder in de bestreden beslissing diende na te gaan of de erkenning als vluchteling van de dochter – die bovendien uit geen enkel bij de Raad voorliggend stuk blijkt – als nieuw gegeven kon worden beschouwd in de zin van deze wetsbepaling.

Het betoog waarbij verzoeker vervolgens argumenteert dat deze erkenning als vluchteling van zijn dochter wel degelijk een nieuw gegeven betreft en deze nieuwe situatie waarbij zijn dochter is erkend als vluchteling niet algemeen is – waarbij hij ook wijst op zijn ouderdom en ziekte en richtlijnen van de UNHCR in verband met oudere mensen die geen ondersteuning van verwanten of van hun gemeenschap kunnen genieten, die evenmin ter ondersteuning van de derde asielaanvraag werden ingeroepen – en op grond hiervan wel degelijk ernstige aanwijzingen blijken van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, is dan ook niet dienstig in het kader van huidig voorliggende betwisting. Eenzelfde geldt waar verzoeker wijst op de eenheid van de familie. Er dient te worden vastgesteld dat het ganse betoog van verzoeker rust op de veronderstelling dat hij de erkenning van zijn dochter als vluchteling als nieuw gegeven in de zin van toenmalig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen, hetgeen niet blijkt.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker met zijn betoog in gebreke blijft de concrete motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, waaronder de motivering op grond waarvan het advies van het BCHV niet wordt weerhouden als nieuw gegeven in de zin van het toenmalige artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een verklaring van zijn hand neer opgesteld in de Engelse taal waarin hij zijn situatie toelicht. Daargelaten het gegeven dat dit stuk niet is vertaald naar de proceduretaal, merkt de Raad op dat noch de Vreemdelingenwet noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Er dient te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Aangezien het ter zitting neergelegde document geen reglementair voorzien proceduristuk is, daar er geen redenen zijn om het stuk toch te aanvaarden en gelet op de rechten van de verdediging dient het uit de debatten geweerd te worden (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.836).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een incorrecte toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond. Enige machtsoverschrijding blijkt evenmin.

3.2.3. Los van de vraag naar de directe werking in de Belgische rechtsorden van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, merkt de Raad op dat nu verzoeker niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, niet kan worden ingezien op welke wijze het artikel 1A van de Vluchtelingenconventie zou miskend zijn. Een inhoudelijk onderzoek van de aangebrachte gegevens is immers slechts vereist voor zover deze gegevens nieuw zijn, *quod non*.

3.2.4. De Raad kan daarnaast ook slechts opmerken dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus aan een vreemdeling kan toegekend worden. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan geen schending van deze wetsbepaling vastgesteld worden.

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS